

Dneska už to určitě vyjde.

Řekli jsme si ve čtvrtek odpoledne po práci. Ohařiska sice měli za sebou veledlouhou dopolední prochajdu díky mému půstovému veletochi, ale shodli jsme se s Brtníkem na tom, že když doma není vařeno, milá Mařeno, obstaráme si večeri takhle. Navíc, když to v pinděli neklaplo, že jo.

Já jsem si Taliprtku užila dopoledne a tak jsem jí přenechala v gesci Brtníkově a sama se rozhodla zabávat se víc s Rumíčkem. Oproti dopoledni se nám zamračilo, ale nefučel vyloženě uragán a nepršelo. Tali okamžitě zamířila k rybníčkům za kachnama. A tak jsem se proti svému původnímu rozhodnutí zapojila a rychle jí to zarazila dřív, než se rozjede, páč Brtník o kachnách ještě nevěděl. A pak už jsem mu ji předala a šli jsme si s Rumazjlíkem. Ten se dočkal velkého zklamání, páč - ta drzost!!! - někdo zaparkoval ve stojanu kolo! Takže se to nedalo prolézt!!!! Bože to sou dneska ale lidi! Chápete to? Voni mu to ucpali! A navíc z vobou dvou stran □ □ □ □ □ . Já mu říkala, že je marný to z tý druhý strany zkoušet, že to bude pořád stejný, ale nevěřil mi, musel si to vyzkoušet.

Tali byla naopak nadšená, že ji Brtník dovolil jít si zkoumat plácek za klášterem, což nemohla ráno a my šli s Rumíčkem napřed. Stejně jako ráno si musela zakroužit po oraništi. Kroužků prej nejní nikdá dost /možná by se tím mohla řídit a chodit do nějakých vzdělávacích kroužků, to by jí prospělo □ / . My jsme zamířili s Rumíčkem do aleje. Brtník zamířil do aleje. Tali zamířila do stařiny směr jak chodívají často s Brtníkem. My jsme ani nemukli, nikdo nevolal. Za chvíli se vyřítla flekatá čmouha a valila k nám. □ Hrozilo, že nás ve svý pomatenosti porazí a my odskakovali jak zrníčka pepře, když je nasypete do talíře s vodou a kápnete do toho jar (pamatujete ešče tenhle dětskej pokus? □ ) . V aleji jsme minuli paní s józefpčikem na vodítku, kterému bylo důrazně paničkou řečeno, ať drží hubu, nebo přes ní dostane □ . Držel, my disciplinovaně prošli a přešli přes dálnici po mostě. Tali si tentokrát moc nepoletovala. Brtník chtěl, ať se drží v blízkosti, nakonec ji - asi že jsem se tvářila jak ten autobus v kterým se kaká, neboli kakabus - trochu povolil a ona se šmrdolila u cesty.

Na kraji hruškový aleje jsem si všimla maníka s velmi velmi našponovaným vodítkem. Pes nebyl vidět. Našponovaný vodítko pro mě znamená, být trošku ve střehu. A psy si stáhnout k sobě. Což jsme oba učinili. Ještě než maník vyšel na dohled, míjeli jsme se se slečnou v

majetku dvou roztomilých voříškových feňulí a Rumoušek byl unešen. Jak jinak v tuhle dobu, když potká nějakou babu, že jo. Natož když potká hnedle dvě najednou ☹️. Myslím, že by byl unešen i kdyby potkal stoletou kozu nad hrobem ☹️. Hlavně, že je to ženská. Až začne hárat Tali, tak si asi půjdem hodit laso tentokrát ☹️. Skákal kolem nich jak blecha a vypadalo to, že má na nožičkách pérka. ☹️ Pak už jsem si ho přivolala opravdu k noze, protože maník se blížil. U ucha telefon, špagát narvanej k prasknutí - uprostřed vytvořenej nějakej uzel, takže evidentně už k prasknutí někdy došlo. A na konci toho napnutýho vodítka našponovanej bulík. Dobrý, každej to máme nějak, ale. Proč pro boha živýho se musel ten jemen zapíchnout zrovna uprostřed tý cesty a nechat psa na celou dýlku toho vodítka s nataženou rukou tak, aby se nedalo pořádně projít??? Moc to nechápu, my už se drali pomalu trním podél cesty. No, to víte, že jsem si poznámku neodpustila, ale je mi jasný, že to byla poznámka naprosto k ničemu.

Prošli jsme alejí dozadu k rybníčku a tam se Tali zapíchla. Jo, kachny. Bylo mi to jasný. Tyhle nebyla tak natěsnačku, jako ty u nás na pidirybníčku a tak vzorovaně stála a hleděla. Byla kus napřed. Já byla zticha a připravená. Tali hleděla. Pak otočila hlavu na mě, já se na ní usmála a ona přiběhla za mojeho oslavnýho jáсотu. Hrst dobrůtek už byla v pohotovosti. A taky pro Rumíčka, kterej je hodnej z podstaty, že jo. Prošli jsme řepkovým polem, kde si Tali disciplinovaně šmejdila a Rumíček si zvesela pobíhal kolem nás. Před vlakovým přejezdem najednou koukám - de lef! ☹️ ☹️ Vážně to tak z dálky vypadalo. Byl to mohutný zlatý retriever, který měl nefalšovanou hřívu a ta byla výrazně tmavší, než zbytek jeho těla ☹️. Z dálky dokonalá iluze ☹️. Kus za přejezdem si Tali chtěla poletovat tak jako trochu v dálavách a tak jsem dala do hry oslíka a slepici, který jsem vytáhla z kapsy. Rumouš uzmul slepici, na Tali zbyl oslík. Což nebyla ta nejlepší varianta, páč oslík jest nevýrazné šedé barvy a Tali měla tendence ho vždycky někde nechat a věnovat se jí vybraný činnosti - tedy šmejdění v dálavách. Tak jí Brtník oslíka sebral a sdělil jí důrazně, že bude pochodovat tady s námi a ne lítat po polích. I přes to měla potřebu pořád do toho pole lézt a nedbat pokynů jí daných. Zkusila jsem to teda jinak. Z předchozího venčení mi v taštičce zbyly nohy od tý druhý slepice, kterou Tali přežvejkla vejpůl a oddělila hlavu od těla. Přivolala jsem si ji teda - Tali, ne slepici - a nabídla jí slepičí torzo. Nadšeně ho drapsla a dělala důležitou. Pak se zase snažila vrátit na to pole, ale stačilo jí připomenout, že má úkol a nemá cárat někde po okolí a vrátila se - sice neochotně - na cestu.

Kousek od hospody jsme si párkrát hodili všichni vejšku a pak jsem už hračky narvala zase

do bundy. Hospůdka měla otevřeno - jak se dalo ostatně očekávat a tak jsme tam zapluli a usedli u našeho oblíbeného stolu. Paní vrchní jsme vynadali, že nás v pondělí nechala ve štychu, když si tak jako dovolili zavřít stejně jako jiný pondělky ☐ ☐ a ona nám za to se smíchem přinesla točenou kofolu a posléze i večeři. A poňuchňala ohařiska, kterým přinesla i piškůty. Dostala jsem tak obří porci masa a brambor, že po tom půstu bylo jasné, že se budu dělit. Ono i bez půstu bych se dělila, ale teď toho bylo mnohem víc. Celá půlka. Mám za to, že se ohařiska, který jsem tou půlkou naládovala, nezlobili. Výbornej vepřovej stejk s brambůrkama - to se asi nikdo nezlobí ☐ . Stihli jsme se navečeřet akorát tak, že jsme stíhali i autobus. Cestou z něj se ohařiska vyvenčili a tak posléze to večerní venčení bylo spíš jen tak pro formu. ☐ .